

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z
předsedkyně
Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka
ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Maršálkem
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2021, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.**II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.****Odůvodnění:****I. Předmět řízení**

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 4. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro nepotvrzení důvodů podle § 87h odst. 1 téhož zákona.
2. Žalobce podal dne 29. 1. 2020 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87h odst. 1) zákona o pobytu cizinců. Do formuláře žádosti jako účel pobytu na území uvedl: „*T. P. po dvou letech p. 87h odst. 1 písm. b)*“. K žádosti přiložil smlouvu o ubytování, potvrzení o studiu na Univerzitě Karlově v Praze v době od 2. 10. 2017 do 4. 10. 2019 a výpis z matriky narození, z něhož vyplývá, že otcem žalobce je pan X, nar. X, a jeho matkou paní X, nar. X.
3. Správní orgán I. stupně žádost posoudil a dospěl k závěru, že z doložených dokladů není zřejmé, dle jakého důvodu uvedeného v § 15a zákona o pobytu cizinců se žalobce považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále jen „občana EU“). Odeslal proto žalobci výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 22. 4. 2020 a vyzval jej k doložení dokladu potvrzujícího splnění podmínky podle § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců a prokázání, že je rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce rovněž informoval o tom, kdo je považován za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Současně jej poučil, jakým způsobem lze odstranit vadu podané žádosti, včetně následků neodstranění vytykané vady. K odstranění vad podané žádosti byla žalobci poskytnuta lhůta 60 dnů ode dne doručení. Výzvu považoval správní orgán I. stupně za doručenou fikcí dne 14. 5. 2020. Součástí výzvy bylo dále poučení o povinnosti podat veškeré doklady a listiny vyhotovené v cizím jazyce současně s úředně ověřeným překladem do jazyka českého.
4. Dne 26. 6. 2020 žalobce požádal o nahlédnutí do spisového materiálu s tím, že zásilka obsahující výzvu nebyla odeslána na doručovací adresu Olbrachtova 616/33, Liberec, kde v té době pobýval. Dne 27. 8. 2020 žalobce prostřednictvím tehdejšího zástupce nahlédl do správního spisu. Správnímu orgánu I. stupně bylo následně doručeno oznámení změny trvalého bydliště, sdělení o zřízení datové schránky žalobce a dále byl předložen občanský průkaz otce žalobce.
5. Výzvou ze dne 14. 12. 2020 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 4. 1. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření, v němž žalobce uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka svého otce dle ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Přestože dosáhl věku 21 let, je stále studentem vysoké školy a tedy nezaopatřeným dítětem, jelikož je závislý na výživě a jiné nutné péči svého otce,

jak v minulosti dokládal. K tomu předložil dvě potvrzení o studiu na Universita Riga Strandinš v Litvě v anglickém jazyce a smlouvu o zdravotním pojištění.

6. V rozhodnutí ze dne 16. 4. 2021 správní orgán I. stupně zkoumal, zda vztah žalobce s jeho otcem splňuje podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců. Vyloučil přitom naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců. S odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie pak neshledal žalobce ani rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť přestože je potomkem občana EU, nedoložil žádný doklad prokazující jeho závislost na výživě nebo jiné nutné péči poskytované jeho otcem, ani to, že byl závislý na jeho výživě bezprostředně před vstupem na území České republiky, ve státě, jehož je občanem. Jelikož nebylo možné žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU dle ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, nebyla splněna jedna z podmínek uvedených v ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K žalobcem doloženým dokladům správní orgán I. stupně uvedl, že potvrzení o studiu na univerzitě v Rize byla doložena v prosté kopii a bez úředně ověřeného překladu do jazyka českého. Ze záznamu o nahlédnutí do správního spisu ze dne 27. 8. 2020 je zřejmé, že se žalobce seznámil s výzvou k odstranění vad žádosti, byl tedy řádně poučen o způsobu dokládání písemností, tj. o nutnosti předložení úředně ověřeného překladu k písemnostem vyhotoveným v cizím jazyce. Z uvedených důvodů nebylo možné doložená potvrzení o studiu akceptovat jako doklad prokazující splnění podmínky ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. K žádosti žalobce doložil pouze potvrzení o studiu na Univerzitě Karlově v období od 2. 10. 2017 do 4. 10. 2019, kdy studium ukončil. Skutečnost, že je nezaopatřeným dítětem, v den podání žádosti neprokázal. Samotné studium na vysoké škole navíc není důvodem pro závislost na výživě nebo jiné péči poskytované občanem EU. Z uvedených důvodů byla žalobcova žádost zamítnuta.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 4. 5. 2021 včasné odvolání. Namítal, že z doložených dokladů vyplývá, že je synem občana EU, na kterém je závislý co do výživy a péče. Splňuje tedy kritérium uvedené v § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že z předloženého potvrzení o studiu vyplývá, že je osobou mladší 26 let soustavně se připravující na budoucí povolání lékaře. Splňuje proto podmínku závislosti na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU. Pokud bylo doplnění informací shledáno nedostatečným, měl být opětovně a srozumitelně vyzván k odstranění vad žádosti. Správní orgán I. stupně však nedoručoval na oznamované adresy. Jelikož nebylo správně doručováno nelze tvrdit, že byla splněna podmínka pro koncentraci řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobce dodal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené i ve vztahu k zásahu do jeho rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K odvolání žalobce přiložil překlad potvrzení o studiu a výpisy z účtů, jež měly prokázat, že veškeré úhrady za žalobce během studia provádí jeho otec.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce v minulosti získal povolení k přechodnému pobytu podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V době vydání povolení k přechodnému pobytu byl však mladší 21 let. Dne 7. 12. 2019 dosáhl věku 21 let a podmínku podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tudíž v době rozhodování žalovaného již nesplňoval. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že doručování písemností vykazovalo určité pochybení ze strany správního orgánu I. stupně. Veškeré

písemnosti se však dostaly do sféry žalobce a žalobce byl seznámen s jejich obsahem, tudíž nedošlo ke zkrácení jeho práv. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce v průběhu řízení předložil pouze potvrzení o studiu v anglickém jazyce a uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka svého otce. Nedoložil však, že je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě ze strany svého otce. K doložení těchto skutečností byl přitom vyzván. Rovněž byl poučen, co je třeba předložit, včetně skutečnosti, že předložené doklady, pokud jsou předkládány v cizím jazyce, musejí být přeloženy. Přesto žalobce předložil listiny nepřeložené, ke kterým proto nemohlo být přihlíženo. Žalobce tedy neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále upozornil, že se nejednalo o řízení z moci úřední, ale o řízení na návrh ve smyslu § 44 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), které je ovládáno zásadou dispoziční. Bylo proto na žalobci, aby v zájmu kladného vyřízení žádosti doložil potřebné doklady. K odstranění vad žádosti byl rovněž vyzván. K dokladům přiloženým k odvolání žalovaný uvedl, že podle § 82 odst. 4 správního řádu smí přihlídnout k novým skutečnostem uvedeným v odvolání, jen pokud jde o skutečnosti, které účastník nemohl uplatnit dříve. Skutečnosti obsažené v dokládaných listinách však byly žalobci známy již v průběhu řízení vedeném před správním orgánem I. stupně. Žalovaný k nim proto nepřihlédl. Dále konstatoval, že mu § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců neukládá zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Pokud jde o čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, judikatura dovodila, že zásahem do soukromého a rodinného života by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala, neboť žalobci zákaz pobytu na území udělen nebyl. Žalovaný dodal, že žalobce má oprávnění i nadále na území pobývat na základě platného povolení k přechodnému pobytu. V případě, že žalobci nebude přechodný pobyt žalovaným již prodloužen, resp. pokud mu bude ukončen z důvodu, že přestal splňovat podmínku § 15a zákona o pobytu cizinců, bude mít možnost požádat o povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, a to za zákonem stanovených podmínek. Odvolání žalobce proto žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba

9. Žalobce ve včasné podané žalobě odkázal na svou argumentaci užitou v odvolání. Tvrdil, že je rodinným příslušníkem občana EU, na kterém je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý ve smyslu § 15 a odst. písm. d) zákona o pobytu cizinců. Rodným listem i občanským průkazem otce žalobce byla prokázána rodinná vazba. Není také pravděpodobné, že by žalobce během tak náročného studia, jako je medicína, přestal být závislý na svém otci poskytujícím mu výživu. Pokud správní orgán I. stupně neměl po vyjádření žalobce jeho rodinné poměry za prokázané, měl jej znovu vyzvat k odstranění vad žádosti.
10. Žalobce dále namítal vadné doručování písemností, a to v takové míře, že nemohlo dojít ke koncentraci řízení před správním orgánem I. stupně. První zásilku z května 2020 odeslal správní orgán I. stupně na kolej Hvězda v Praze a nikoliv na nahlášenou doručovací adresu. Žalobci se nepodařilo dopis dohledat ani zjistit, čeho se měl týkat. Žádal proto o nové zaslání dopisu na jeho doručovací adresu, dopis dodnes neobdržel. Dne 26. 6. 2020 požádal žalobce o nahlédnutí do spisu. Pro nahlížení do spisu si žalobce zvolil advokáta, který zjistil, že jediná vytykána vada spočívala v neprokázání totožnosti otce, což žalobce

neprodleně napravit. Vady v doručení ostatně připustil i žalovaný, když uvedl, že výzva k odstranění vad žádosti byla žalobci zaslána na kolej Hvězda. Zásilka byla tedy doručena chybně fikcí dne 4. 5. 2020. Lhůta 60 dnů k odstranění vad žádosti proto nemohla začít běžet. Žalobce rovněž nesouhlasil, že by se s písemností seznámil při nahlížení do spisu. Nahlédnutím do spisu právním zástupcem žalobce totiž není prokázáno seznámení se s obsahem výzvy.

11. V dalším žalobním bodu se žalobce věnoval principu přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Tvrdil, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k zásahům do rodinného života žalobce. Dle současné judikatury musí správní orgány posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince i v rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k trvalému pobytu. Tato povinnost vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ke svému rodinnému životu žalobce uvedl, že od června 2015 žije s otcem, nevlastní matkou a dvěma bratry v České republice, do té doby žil s matkou v zemi původu. Otec obdržel české občanství v roce 2014. Po skončení mezinárodní střední školy byl žalobce přijat na 2. lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Podstatné rodinné vazby má tedy žalobce v České republice. Naopak ke státu původu a ani k místu současného studia tyto vazby nemá. Z výše uvedených důvodů proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, vrátil mu věc k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se uplatněné žalobní námitky neliší od těch odvolacích a proto zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítnul s tím, že náklady řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Podle § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu“ podle písm. a) „po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území“ a podle písm. b) „po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území“.
15. Podle § 87k odst. 1 písm. g) téhož zákona „Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h.“
16. Podle § 15a odst. 1 písm. a) téhož zákona „Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel“, podle písm. b) „rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje“, podle písm. c) „potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie“ a podle písm. d) „potomek nebo předek anebo

potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.“

17. Podle § 82 odst. 4 správního řádu *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“
18. Krajský soud nejprve zkoumal, zda žalobce prokázal splnění podmínek § 87h zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl za to, že splňuje podmínku stanovenou v odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení, když je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) citovaného zákona.
19. Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, musí splňovat dvě podmínky. Jednak musí být prokázána existence rodinné vazby mezi cizincem a občanem EU a dále musí být doložena cizincova materiální závislost na tomto občanu z důvodu uspokojování jeho základních potřeb. Ve zde přezkoumávaném případě nebylo mezi účastníky sporné prokázání rodinné vazby. Podstatou sporu byla otázka, zda žalobce prokázal, že je osobou závislou na výživě nebo jiné nutné péči poskytované jeho otcem, tedy zda naplňuje druhou část hypotézy § 15a odst. 1 písm. d).
20. Žalobce se označil za studenta, který je závislý na výživě ze strany otce. Stěžejní je v této souvislosti tedy výklad pojmu „závislý na výživě“. K tomu je třeba předně uvést, že § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byl přijat v rámci transpozice čl. 2 odst. 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož se rodinným příslušníkem rozumí *„potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b)“*. Citované ustanovení tedy užívá pojem „vyživovaná osoba“, které bylo v rámci transpozice do zákona o pobytu cizinců přeneseno právě pod pojmem „závislý na výživě“. Výkladem pojmu „vyživovaná osoba“ se zabýval Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 9. 1. 2007 ve věci C-1/05, Jia, a dále v rozsudku ze dne 16. 1. 2014, ve věci C-423/12 Flora May Reyes. Z nich mimo jiné vyplývá, že je rozhodující, zda občan EU, jenž je rodinným příslušníkem cizince, tomuto cizinci hradí jeho materiální potřeby, a nikoliv to, zda je příčinou tohoto stavu neschopnost cizince zajistit si obživu vlastními silami. Pro naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. d) je tedy nezbytné, aby byl cizinec předkem nebo potomkem občana EU, tento občan EU musí cizinci materiálně podporovat, přičemž není rozhodující, zda je cizinec schopen své potřeby objektivně uspokojovat samostatně (srov. s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2020, č. j. 43 A 7/2018-42).
21. Žalobce v posuzované věci nejprve k žádosti doložil potvrzení o studiu, které prokazovalo toliko, že studoval na Univerzitě Karlově v období od 2. 10. 2017 do 4. 10. 2019. Další potvrzení o studiu na univerzitě v Rize žalobce doložil bez ověřeného překladu. Jiné relevantní důkazy v průběhu prvostupňového řízení neprezentoval. Je tedy nutné posoudit, zda mohl žalobce svou materiální závislost na otci dostatečně prokázat těmito

listinami. Správní orgán I. stupně k potvrzením o studiu dodaným v prosté kopii bez úředně ověřených překladů nepřihlížel, jelikož žalobce již dříve vyzval, aby k listinám předkládaným v cizím jazyce opatřil úředně ověřený překlad. Dodal však, že i kdyby byly dodány řádně, samotná existence studia by žalobcovu závislost na výživě ze strany otce neprokazovala. Krajský soud se s tímto názorem zcela ztotožňuje. Doložené listiny prokazují toliko, že žalobce je studentem univerzity v Rize. Již z nich však nelze seznát, jestli je žalobce materiálně podporován ze strany jeho otce. V tomto kontextu je nutné připomenout, že řízení podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti. V takovém řízení tedy bylo primárně na žalobci jako žadateli o povolení k trvalému pobytu, aby hodnověrným způsobem doložil tvrzené skutečnosti. Po správním orgánu není možné požadovat, aby relevantní skutečnosti za žalobce domýšlel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).

22. K odvolání žalobce sice připojil potvrzení o studiu opatřené úředně ověřeným překladem a výpis z účtu, kterým prokazoval, že veškeré úhrady po dobu studia za něj provádí jeho otec. Žalovaný však k těmto důkazům nepřihlédl s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu.

Žalobce

namítal,

že ke koncentraci řízení nemohlo dojít kvůli nesprávnému doručování výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 22. 4. 2020. K tomu lze obecně uvést, že v řízení, které nebylo zahájováno

z moci úřední, se zásada koncentrace uplatňuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). Ze záznamu o nahlížení do správního spisu ze dne 27. 8. 2020 pak vyplývá, že se žalobce seznámil se všemi listinami ve spise obsaženými a využil svého práva pořídit si kopie. Žalobce ostatně sám ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 4. 1. 2021 připustil, že se mu s obsahem výzvy seznámit podařilo. Přesto v žalobě tvrdil, že mu daná výzva nebyla při nahlížení do spisu doručena. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1 Afs 95/2015-36, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemůže mít vliv na účinnost doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, a další v něm citovanou judikaturu). Pokud tedy měl žalobce prokazatelně možnost se s obsahem rozhodnutí seznámit, je třeba tuto skutečnost považovat za doručení se všemi jeho účinky.“

23. Z výše uvedeného je zřejmé, že se žalobce s obsahem výzvy seznámil a lze ji proto pokládat za doručenu. Krajský soud dodává, že výzva byla formulována dostatečně určitě. Obsahovala rozsáhlé poučení o relevantní právní úpravě i o tom co by měl žalobce tvrdit a jakým způsobem svá tvrzení doložit. Přestože se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce s výzvou seznámil, neřídil se jejím obsahem a dostatečné důkazy v řízení před správním orgánem I. stupně nedoložil, i když mu k tomu byla poskytnuta dostatečná doba (s výzvou k odstranění vad žádosti se žalobce seznámil dne 27. 8. 2020, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 16. 4. 2021). Žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohl doklady předložit již v prvostupňovém řízení, žalobce neuvedl. S ohledem na

výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaný byl oprávněn aplikovat zásadu koncentrace řízení a k listinám přiloženým k odvolání nepřihlížet.

24. Krajský soud se dále zabýval námitkou nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. V rozsudku ze dne 31. 12. 2021, č. j. 2 Azs 135/2021-37, Nejvyšší správní soud uvedl: „V obecné rovině rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, a ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30).“ V posuzovaném případě je zřejmé, že napadeným rozhodnutím právo žalobce pobývat na území České republiky samo o sobě dotčeno není, žalobce má totiž na území povolen přechodný pobyt. Zamítnutím žádosti o povolení trvalého pobytu tedy nedojde v podstatě k žádnému zásahu do jeho rodinného života. Zcela dostatečně a správně se s uvedenou námitkou vypořádal již žalovaný v napadeném rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje.

V. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

28. Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
29. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.
30. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.
31. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

32. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. května 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu